

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 22, 2014

Nummer 22, 2014

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:7556](#) 02-10-2014

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:3260](#) 17-09-2014

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2014:3202](#) 03-09-2014

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:5563](#) 10-07-2014

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:5359](#) 03-07-2014

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2014:4775](#) 08-10-2014

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2014:8537](#) 07-10-2014

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2014:6392](#) 01-10-2014

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2014:8536](#) 29-09-2014

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2014:9032](#) 25-09-2014

RECHTSPRAAK

Duurzame ontwrichting ook vereist voor scheiding van tafel en bed. Gevoerd pensioenverweer faalt.

De man en de vrouw zijn onder opmaking van huwelijkse voorwaarden gehuwd. De vrouw verzoekt de rechtbank de scheiding van tafel en bed uit te spreken, omdat het huwelijk volgens haar tijdelijk is ontwricht. De man stelt daarentegen dat het huwelijk van partijen duurzaam is ontwricht. De man verzoekt de rechtbank derhalve de echtscheiding tussen partijen uit te spreken.

De rechtbank stelt voorop dat een scheiding van tafel en bed uitsluitend kan worden uitgesproken indien het huwelijk duurzaam is ontwricht (artikel 1:169 lid 1 BW jo. artikel 1:151 BW). De vrouw stelt dat het huwelijk slechts tijdelijk is ontwricht. Omdat duurzame ontwrichting naar het oordeel van de rechtbank ook aan een verzoek tot scheiding van tafel en bed ten grondslag behoort te liggen, wordt het daartoe strekkende verzoek van de vrouw afgewezen.

Het vorenstaande neemt niet weg dat man volgens de rechtbank wel genoegzaam heeft onderbouwd dat het huwelijk van partijen duurzaam is ontwricht. Het echtscheidingsverzoek van de man ligt derhalve voor toewijzing gereed.

De vrouw verzoekt subsidiair om aan het uitspreken van de echtscheiding de voorwaarde te verbinden dat de man aan de vrouw ruim € 300.000 dient te betalen, onder verwijzing naar het bepaalde in artikel 1:153 BW. De rechtbank gaat er derhalve van uit dat de vrouw een pensioenverweer beoogt te voeren. De rechtbank overweegt in dat kader als volgt. Indien door de verzochte echtscheiding een bestaand vooruitzicht op uitkeringen aan de andere echtgenoot na vooroverlijden van de echtgenoot die het echtscheidingsverzoek deed, zou teloorgaan, of in ernstige mate zou verminderen, dan kan het echtscheidingsverzoek niet worden toegewezen voordat daaromtrent een voorziening is getroffen die – gelet op de omstandigheden van het geval – ten opzichte van de beide echtgenoten billijk is te achten.

De vrouw baseert haar verzoek op de door partijen overeengekomen huwelijkse voorwaarden. Op grond van deze huwelijkse voorwaarden maakt de vrouw bij vooroverlijden van de man

aanspraak op een hogere uitkering zijdens de man, dan wanneer het huwelijk door echtscheiding zal worden ontbonden. De vordering van de vrouw is gelijk aan het verschil tussen de omvang van beide uitkeringen.

De rechtbank overweegt dat de vrouw in haar processtukken noch ter zitting heeft gesteld dat als gevolg van de echtscheiding een bestaand vooruitzicht op een uitkering uit hoofde van een pensioenvoorziening teloorgaat, of in ernstige mate zal verminderen. De vrouw heeft immers niet toegelicht in welke zin de door haar aangehaalde bepaling uit de huwelijkse voorwaarden een pensioenvoorziening betreft. Daardoor heeft de vrouw niet voldaan aan haar stelplicht ter zake van haar beroep op artikel 1:153 BW en kan het pensioenverweer dat de vrouw beoogt te voeren, niet slagen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 08-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2014:4775

Zaaknummer: C-16-364011 - FA RK 14-1354

Wetsartikelen: 1:169 lid 1 BW en 1:151 BW

RECHTSPRAAK

Erkenning van staande het huwelijk in Tsjechië geboren buitenechtelijk kind levert geen strijd op met Nederlandse openbare orde.

Verzoeker is in 1993 in Tsjechië geboren uit de buitenechtelijke relatie tussen de moeder en de vader. De moeder en verzoeker hebben de Tsjechische nationaliteit. De vader bezit de Nederlandse nationaliteit. De vader was ten tijde van de geboorte van verzoeker gehuwd met een andere vrouw. Dat stond niet in de weg aan erkenning van verzoeker in Tsjechië, al voor zijn geboorte. Verzoeker verzoekt onder meer de door de vader in Tsjechië gedane erkenning naar Nederlands recht te erkennen.

De rechtbank overweegt dat de Wet conflictenrecht afstamming (WCA) pas in werking is getreden op 1 mei 2003. Het verzoek van verzoeker dient daarom beoordeeld te worden aan de hand van de ten tijde van de erkenning (in 1992) geldende ongeschreven regels van internationaal privaatrecht. Het vorenstaande brengt met zich dat de erkenning in Nederland van een in het buitenland vastgestelde afstammingsbetrekking beoordeeld moet worden onder toepassing van het nationale recht van de man, zijnde het Nederlandse recht.

De rechtbank stelt vast dat de door de vader in Tsjechië gedane erkenning van verzoeker als zijnde zijn kind, naar Tsjechisch recht op rechtsgeldige wijze tot stand is gekomen. De erkenning van verzoeker door de vader zou in Nederland daarom in beginsel voor erkenning vatbaar zijn. Dat is slechts anders indien die erkenning kennelijk in strijd zou zijn met de Nederlandse openbare orde. In dat kader speelt een rol dat ten tijde van de erkenning van verzoeker in Nederland een absoluut verbod bestond op erkenning van een buiten het bestaande huwelijk geboren kind. Daar staat tegenover dat de Hoge Raad in 1989 reeds oordeelde dat een absoluut verbod op erkenning van een buitenechtelijk kind tijdens het huwelijk, een inmenging oplevert in het in artikel 8 EVRM neergelegde recht op *family life* (ECLI:NL:HR:1989:AC1689). In de aangehaalde uitspraak verwees de Hoge Raad naar een uitspraak van het EHRM van 21 juni 1988 (ECLI:NL:XX:1988:AD0368), waarin werd geoordeeld dat een dergelijke inmenging slechts gerechtvaardigd is, indien zij beantwoordt aan een dringende maatschappelijke behoefte en – in het bijzonder – evenredig is aan het

legitieme doel dat met die inmenging wordt nagestreefd.

Naar het oordeel van de rechtbank zijn voldoende concrete omstandigheden naar voren gekomen waaruit blijkt dat tussen de vader en de moeder een band bestond die in voldoende mate op één lijn te stellen valt met een huwelijk. Daartoe overweegt de rechtbank dat de vader en de moeder ten tijde van de erkenning van verzoeker een affectieve relatie hadden, die voortduurde na de erkenning van verzoeker. Wanneer de vader in Tsjechië verbleef, woonde hij in gezinsverband samen met de moeder. Gezien het vorenstaande, en omdat de rechtbank niet is gebleken dat de erkenning door de man van de ongeboren vrucht heeft plaatsgevonden om de regelgeving met betrekking tot de interlandelijke adoptie te omzeilen, is de rechtbank van oordeel dat de erkenning geen strijd oplevert met de Nederlandse openbare orde. Onder die omstandigheden dient het belang van de bescherming van het gezin van de man te wijken voor het belang van verzoeker bij erkenning naar Nederlands recht van zijn afstammingsrelatie met de vader. Het verzoek wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 07-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2014:8537

Zaaknummer: C/03/182985 / FA RK 13-1672

Wetsartikelen: 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Te laat hoger beroep tegen deelbeschikking tot uithuisplaatsing voor half jaar; hoger beroep tegen reeds verstreken uithuisplaatsing voor nog een half jaar gegrond; alsnog afgewezen.

De onder toezicht gestelde minderjarigen zijn geboren uit het door echtscheiding ontbonden huwelijk van de moeder en de vader. De kinderrechter verleende bij beschikking van 29 oktober 2013 machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarigen bij de grootouders (moederszijde) voor de duur van zes maanden. De beslissing ten aanzien van de volgende zes maanden werd aangehouden. Bij beschikking van 13 februari 2014 verlengde de kinderrechter de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarigen met een termijn van zes maanden. De moeder kan zich niet verenigen met de uithuisplaatsing van de minderjarigen en komt in hoger beroep van beide beschikkingen.

Voor zover de moeder in hoger beroep is gekomen tegen de beschikking van 29 oktober 2013 verklaart het hof de moeder niet-ontvankelijk. Het betreft immers een deelbeschikking, nu de kinderrechter een gedeelte van de verzochte maatregel reeds toewees. In zoverre is de bestreden beschikking een eindbeschikking, waartegen de moeder binnen drie maanden hoger beroep had moeten instellen. De moeder is derhalve te laat in hoger beroep gekomen tegen de bestreden uitspraak.

Ten aanzien van de beschikking van 13 februari 2014 overweegt het hof als volgt. De machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarigen werd verleend tot 15 oktober 2014, echter gebleken is dat de minderjarigen sinds 26 mei 2014 weer bij de moeder verblijven. Dat neemt niet weg dat de moeder de rechtmatigheid van de genomen beslissing tot verlenging van de machtiging uithuisplaatsing, aan het hof ter toetsing mag voorleggen. Onder verwijzing naar het bepaalde van artikel 8 EVRM, oordeelt het hof dat de moeder in het onderhavige geval wel degelijk een procesbelang heeft. Het hof gaat derhalve over tot een inhoudelijke toetsing en oordeelt dat de kinderrechter ten onrechte de termijn van de machtiging uithuisplaatsing heeft verlengd. De moeder heeft in voldoende mate aangetoond dat zij zeer goed meewerkt aan de geboden hulpverlening. Zij stelt zich leerbaar op en boekt zichtbaar vooruitgang. De gezinsvoogddijinstelling heeft daarentegen op geen enkele wijze aangetoond

om welke reden een uithuisplaatsing van de minderjarigen nog noodzakelijk was. Naar het oordeel van het hof is dan ook niet voldaan is aan de criteria van artikel 1:261 lid 1 BW. De moeder wordt in het gelijk gesteld.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-07-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:5563

Zaaknummer: 200.148.901

Wetsartikelen: 1:261 lid 1 BW en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Verzoek om benoeming bijzondere curator afgewezen. Geen wezenlijk conflict tussen belangen minderjarigen en belangen met gezag belaste ouder.

Bij de bestreden beschikking werd aan de moeder toestemming verleend om met de twee minderjarige kinderen van partijen te verhuizen. Daarnaast stelde de rechtbank een zorgregeling vast ten behoeve van de vader en de minderjarigen en werd het door de vader te betalen bedrag aan kinderalimentatie gewijzigd. De vader komt tegen de beschikking van de rechtbank in hoger beroep en verzoekt om benoeming van een bijzondere curator ten behoeve van beide minderjarigen.

Het hof overweegt dat een bijzondere curator benoemd kan worden wanneer in aangelegenheden betreffende de verzorging en opvoeding van de minderjarige, dan wel het vermogen van de minderjarige, de belangen van de met gezag belaste ouders, of een van hen, in strijd zijn met de belangen van de minderjarige. Een bijzondere curator kan eveneens worden benoemd indien de rechter dit in het belang van de minderjarige noodzakelijk acht. De rechter neemt in dat kader evenwel de bijzondere aard van de belangenstrijd in aanmerking (vgl. artikel 1:250 BW en HR 4 februari 2005, ECLI:HR:NL:2005:AR4850). Daarbij dient de rechter bij zijn oordeelsvorming, de aard en ernst van het bestaande conflict en het belang van het kind bij vertegenwoordiging door een bijzondere curator te betrekken.

Dat tussen de ouders een geschil bestaat omtrent de hoofdverblijfplaats van de minderjarigen, de zorgregeling en de kinderalimentatie, vormt volgens het hof op zichzelf gezien geen reden voor de benoeming van een bijzondere curator. Het hof oordeelt dat vooralsnog onvoldoende concrete aanwijzingen bestaan om aan te nemen dat deze strijd zal leiden tot een wezenlijk conflict tussen de belangen van de kinderen en het belang van een van de ouders. Ook anderszins is het hof niet gebleken dat het belang van de kinderen tot benoeming van een bijzondere curator noopt. Naar het oordeel van het hof is dan ook niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 1:250 BW. Voor zover de vader betoogt dat de verhuizing van de minderjarigen zodanig ingrijpend is dat de benoeming van een bijzondere curator aangewezen is, oordeelt het hof dat in dat kader andere middelen aangewend kunnen worden

ter bescherming van de belangen van de minderjarigen. Daarbij kan worden gedacht aan een kinderverhoor, of het instellen van een raadsonderzoek. Het verzoek van de vader wordt derhalve afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-07-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:5359

Zaaknummer: 200.145.772

Wetsartikelen: 1:250 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek van bewindvoerder om machtiging te verlenen voor de oprichting van een bv en voor de inbreng van een bedrag van € 100.000, uit het vermogen van rechthebbende, wordt afgewezen.

De bewindvoerder, zus van rechthebbende, is in hoger beroep gekomen van de beschikking waarbij de kantonrechter haar verzoek om haar machtiging te verlenen voor de oprichting van een bv en voor de inbreng van een bedrag van € 100.000, uit het vermogen van betrokkene, heeft afgewezen. De bewindvoerder stelt – in hoger beroep voor het eerst – dat de aan de kantonrechter verzochte machtiging primair betrekking heeft op handelingen die (alleen) als gewone daden van beheer kunnen worden beschouwd en, subsidiair, op beschikkingshandelingen die (ook) als gewone daden van beheer kunnen worden beschouwd. In beide gevallen zou geen toestemming van de kantonrechter vereist zijn. Het hof overweegt dat niet alleen het oprichten van een bv, maar ook het volstorten van het geplaatst kapitaal in die bv met een bedrag van € 100.000 uit het vermogen van rechthebbende onder de gegeven omstandigheden niet als gewone beheersdaad te beschouwen zijn en dat deze handelingen niet (slechts) als een andere wijze van beleggen kunnen worden aangemerkt. De beoogde handelingen worden verricht om een aanzienlijk geldbedrag aan het vermogen van rechthebbende te onttrekken en over te hevelen naar het kapitaal van een bv. Een dergelijke overheveling is niet aan te merken als ‘gewoon’ beleggen, maar is het beschikken over vermogen, zijnde een ‘onder bewind staand goed’ als bedoeld in artikel 1:441 lid 2 aanhef en onder a BW. Het primair beroep wijst het hof daarom af. Het hof buigt zich vervolgens over de vraag of de door de bewindvoerder gevraagde machtigingen alsnog dienen te worden verleend. De bewindvoerder heeft aan haar verzoek machtiging te verlenen ten grondslag gelegd dat het onderbrengen van vermogen van de rechthebbende in een bv, in welke bv de rechthebbende een aanmerkelijk belang zou verkrijgen, tot gevolg zou hebben dat het box 3-vermogen verhuist naar box 2, hetgeen zou leiden tot een lagere AWBZ-bijdrage. Het hof constateert, zonder enig waardeoordeel te willen geven over de (morele) aanvaardbaarheid van de oprichting van een bv met als voornaamste oogmerk betalingen van hogere AWBZ-bijdragen te voorkomen, dat met het verlenen van een machtiging voor de oprichting van een bv en het overhevelen van een bedrag van € 100.000 naar die bv, een aanzienlijk deel van het vermogen van rechthebbende aan het met wettelijke waarborgen omklede stelsel van toezicht door de

kantonrechter zal worden onttrokken. In dat geval wordt het overgehevelde vermogen beheerd door de bestuurder van de bv. Toezeggingen van de bestuurder, al dan niet in de persoon van de bewindvoerder, tot het afleggen van rekening en verantwoording over het gevoerde beleid van die bv hebben geen wettelijke grondslag, aldus het hof. Schending van die toezeggingen kent geen wettelijke sanctie. De kantonrechter heeft ten aanzien van die bv geen enkele wettelijke taak of bevoegdheid. Het hof is van oordeel dat de door de bewindvoerder verzochte machtigingen niet moeten worden verleend en bekrachtigt derhalve de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-10-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:7556

Zaaknummer: 200.145.027

RECHTSPRAAK

Lijfswang. Misbruik van bevoegdheid om de nakoming af te dwingen voor zover die dreiging wordt ingezet om de man te dwingen tot betaling van meer alimentatie dan waartoe hij in staat is.

Uit het inmiddels ontbonden huwelijk van partijen zijn drie, thans nog minderjarige kinderen geboren. De kinderen hebben hun hoofdverblijfplaats bij de vrouw. Bij beschikking van 9 januari 2013 heeft de rechtbank bepaald dat de man in de kosten van verzorging en opvoeding van de kinderen € 439 per maand per kind dient betalen aan de vrouw. De man is in januari 2013 gestopt met betaling van de alimentatie en er zijn aanzienlijke achterstanden ontstaan. De vrouw heeft vervolgens in kort geding gevorderd dat de voorzieningenrechter verlop zal verlenen om de beschikking van 9 januari 2013 ten uitvoer te leggen bij lijfswang. Bij vonnis van 19 februari 2014 is deze vordering toegewezen. De man vordert thans in kort geding schorsing van de tenuitvoerlegging van het vonnis van 19 februari 2014 en dat de voorzieningenrechter hem vrijgeleide verleent tot het arrest van het gerechtshof is geweest. De man vordert dat de executie wordt geschorst zolang hij de alimentatie betaalt die hij maximaal kan betalen. De voorzieningenrechter overweegt dat in een executiegeschil als het onderhavige de voorzieningenrechter de tenuitvoerlegging van een vonnis kan schorsen, indien hij van oordeel is dat de executant, mede gelet op de belangen aan de zijde van de geëxecuteerde die door de executie zullen worden geschaad, geen in redelijkheid te respecteren belang heeft bij gebruikmaking van zijn bevoegdheid tot tenuitvoerlegging over te gaan. Dit zal onder meer het geval kunnen zijn indien de tenuitvoerlegging op grond van na dit vonnis voorgevallen of aan het licht gekomen feiten klaarblijkelijk aan de zijde van de geëxecuteerde een noodtoestand zal doen ontstaan, waardoor een onverwijlde tenuitvoerlegging niet kan worden aanvaard. Gelet op de aard van het dwangmiddel en de inbreuk die daarmee wordt gemaakt op het grondrecht van de persoonlijke vrijheid kan van een noodtoestand – en daarmee van misbruik – mede sprake zijn indien op grond van na het vonnis voorgevallen of aan het licht gekomen feiten aannemelijk is dat de concrete omstandigheden waarin het dwangmiddel wordt toegepast meebrengen dat die toepassing niet bij wege van ultimatum remedium plaatsvindt. In casu is de voorzieningenrechter gebleken dat partijen met elkaar getracht hebben tot een regeling te komen en dat er van een gebrek aan bereidheid om alimentatie te betalen aan de zijde van de man geen sprake meer is. De man is

bereid geld te lenen om een substantieel deel van zijn achterstand te voldoen. In de eerdere procedure waarbij lijfswang is toegewezen is de man veroordeeld tot nakoming op straffe van lijfswang ten gevolge van zijn uitdrukkelijke weigering om financiële gegevens te verschaffen en de ter zitting gebleken onwil om te betalen. De voorzieningenrechter overweegt dat de kortstondige uitvoering van de veroordeling tot lijfswang een heilzaam effect heeft gehad op zijn attitude, zodat in die zin sprake is van veranderde omstandigheden. Bovendien betreft het vonnis de versterking van een alimentatieverplichting die bij beschikking van 9 januari 2013 is vastgesteld, waardoor de kans groot is dat die gegevens niet actueel meer zijn. De voorzieningenrechter acht het voldoende aannemelijk dat het door de man gedane laatste voorstel het maximaal haalbare is en van betalingsonwil geen sprake meer is. Onder die omstandigheden misbruikt de vrouw haar bevoegdheid om de nakoming af te dwingen voor zover die dreiging wordt ingezet om de man te dwingen tot betaling van meer dan waartoe hij in staat is. De voorzieningenrechter verbiedt de tenuitvoerlegging en bepaalt dat de man aan dat verbod na verloop van een maand na deze uitspraak slechts rechten kan ontlennen indien hij maandelijks voor het eerste van de maand € 850 voldoet en op de achterstand voor het verstrijken van die maand € 10.000 heeft ingelost.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 25-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2014:9032

Zaaknummer: C/15/211938/ KG ZA 14-109

RECHTSPRAAK

De huwelijksgerelateerde behoefte neemt af door tijdsverloop. Bij de bepaling van de draagkracht neemt het hof de helft van het bedrijfsresultaat in aanmerking, nu de huidige echtgenote voor een gelijk deel als de man in de onderneming (vof) werkt.

Bij de bestreden beschikking, waarvan de man in hoger beroep is gekomen, heeft de rechtbank bepaald dat de man met ingang van 1 augustus 2013 € 1.570 per maand aan de vrouw dient te voldoen als bijdrage in haar levensonderhoud. De man voert in hoger beroep aan dat de vrouw thans (deels) in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Het hof stelt voorop dat als hoofdregel geldt dat op eenieder de verplichting rust om in eigen levensonderhoud te voorzien. Dat neemt echter niet weg dat het aan beide partijen te wijten is dat de vrouw na een periode van acht jaar nog steeds niet in haar levensonderhoud voorziet. De man betaalt vanaf 2006 aan de vrouw naast partneralimentatie en de rente van de echtelijke woning ook salaris vanuit zijn onderneming waarvoor zij geen arbeid hoeft te verrichten. De man heeft daarmee bij de vrouw kennelijk de indruk gewekt dat zij van hem niet hoefde te werken. Pas bij de mondelinge behandeling op 19 december 2013 heeft hij voor het eerst gesteld dat van de vrouw verwacht mag worden dat zij geheel dan wel gedeeltelijk in eigen levensonderhoud dient te voorzien, hetgeen de man te verwijten valt. Ondanks het feit dat de vrouw heeft aangevoerd dat er tijdens het huwelijk sprake was van een traditioneel rollenpatroon, de vrouw tijdens het huwelijk slechts administratieve hand- en spandiensten verrichtte voor de onderneming, binnen het gezin Indonesisch de voertaal was, en zij thans reeds 54 jaar is, is het hof anderzijds van oordeel dat de vrouw ernstig nalatig is geweest met betrekking tot haar inspanningen om in eigen levensonderhoud te voorzien. Bij de echtscheidingsbeschikking in 2006 is immers reeds overwogen dat van de vrouw verwacht wordt dat zij zich inspannt om een betaalde werkkring te verwerven waarmee zij op termijn, in ieder geval ten dele, in eigen levensonderhoud kan voorzien. Het feit dat de vrouw pas inspanningen is gaan verrichten vanaf het moment dat de man een wijzigingsverzoek heeft ingediend valt naar het oordeel van het hof de vrouw te verwijten. Nu beide partijen valt te verwijten dat de vrouw tot op heden nog niet (deels) in haar levensonderhoud kan voorzien, acht het hof het redelijk de vrouw nog een termijn van twee jaar te gunnen. Het hof gaat ervan uit dat de vrouw over twee jaar een

inkomen moet kunnen verwerven ter hoogte van het minimumloon. Mede gelet op het feit dat de behoefte van de vrouw vanwege tijdsverloop afneemt en zij derhalve niet langer kan vasthouden aan een huwelijksgelateerde behoefte, acht het hof het redelijk om de behoefte van de vrouw gelijk te stellen aan het minimumloon. Wat de draagkracht van de man betreft overweegt het hof dat het niet aan de rechter is om de een winst uit onderneming te bepalen. Er dient in beginsel van te worden uitgegaan dat de fiscale jaarcijfers in beginsel een betrouwbaar beeld vormen van de behaalde winst en de verdeling daarvan. Uit de overgelegde aangiften inkomstenbelasting blijkt dat de helft van de winst uit onderneming als belastbaar inkomen van de huidige echtgenote wordt aangegeven. Bij de bepaling van de draagkracht neemt het hof derhalve de helft van het bedrijfsresultaat bij de berekening in aanmerking, nu de huidige echtgenote van de man voor een gelijk deel als de man in de onderneming (vof) werkt. Het hof komt tot de conclusie dat de man met ingang van 1 augustus 2013 geen draagkracht heeft om partneralimentatie te voldoen. Het hof bepaalt met ingang van die datum de partneralimentatie op nihil. Gelet op het consumptieve karakter van de alimentatie bepaalt het hof voorts dat de vrouw de eventueel tot op heden te veel ontvangen alimentatie niet hoeft terug te betalen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-09-2014

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2014:3260

Zaaknummer: 200.145.093/01

RECHTSPRAAK

Indicatiebesluiten die formeel onbevoegd zijn genomen, worden met toepassing van artikel 6:22 Awb in stand gelaten.

Bij beschikking van 9 mei 2014 is de ots van de minderjarigen verlengd tot 23 april 2015 en is de duur van de machtiging tot plaatsing van de minderjarigen in een accommodatie van een zorgaanbieder verlengd tot 23 augustus 2014. De moeder is van deze beschikkingen in hoger beroep gekomen. In geschil is in casu onder meer de geldigheid van de indicatiebesluiten. De moeder voert aan dat de door Jeugdzorg ingediende indicatiebesluiten zijn ondertekend door anderen dan de directeur van Jeugdzorg, zodat de indicatiebesluiten niet rechtsgeldig zijn ondertekend. Voorts voeren de moeder alsmede de (stief)vader aan, dat Jeugdzorg geen mandaatregeling heeft, hetgeen in strijd is met artikel 10:1 Awb jo. artikel 10.3 Awb. De stiefvader stelt zich op het standpunt dat de bepaling van artikel 1:261 lid 2 BW dwingend is en dat een beslissing waaraan een indicatiebesluit ten grondslag ligt dat niet aan deze dwingende vereisten voldoet, niet in stand kan blijven. Jeugdzorg voert verweer en voert onder meer aan dat de indicatiebesluiten voldoen aan de wettelijke vereisten. Voorts kunnen volgens Jeugdzorg op grond van artikel 6:22 Awb formele gebreken worden gepasseerd, indien blijkt dat de belanghebbenden daardoor niet zijn benadeeld. Het hof stelt voorop dat uit artikel 1:261 lid 2 BW volgt, dat een verzoek om (verlenging van) een machtiging uithuisplaatsing, indien de machtiging zorg betreft als bedoeld in artikel 5 lid 2 Wjz, is gericht op effectuering van een indicatiebesluit als bedoeld in artikel 6 lid 1 Wjz. Het hof overweegt dat een indicatiebesluit een besluit is in de zin van artikel 1:3 Awb. Op grond van artikel 3 lid 4 Wjz in samenhang met artikel 8:5 lid 1 en onderdeel H onder 3 bijlage Awb staat in casu geen afzonderlijke bestuursrechtelijk procedure open en is de kinderrechtster bevoegd het indicatiebesluit te toetsen. Jeugdzorg heeft aangetoond met de in hoger beroep overgelegde verklaringen dat de jeugdzorgmedewerkers die de indicatiebesluiten getekend hebben, hiertoe materieel bevoegd waren. Omdat er aan deze bevoegdheid geen schriftelijk mandaat noch een mandaatregeling ten grondslag heeft geleden, zijn de indicatiebesluiten in formele zin echter onbevoegd genomen, aldus het hof. Met toepassing van artikel 6:22 Awb kunnen naar het oordeel van het hof de indicatiebesluiten in stand gelaten worden, nu de belanghebbenden niet zijn benadeeld door het aan de indicatiebesluiten klevende gebrek. Gesteld noch gebleken is dat de indicatiebesluiten niet van Jeugdzorg afkomstig zouden zijn. Anders dan de stiefvader is het

hof niet van oordeel dat de inhoud van de besluiten op onzorgvuldige wijze tot stand zou zijn gekomen. De conceptbesluiten zijn beoordeeld en akkoord bevonden door drie verschillende jeugdzorgmedewerkers alvorens de besluiten definitief zijn opgemaakt en tot ondertekening is overgegaan. Naar het oordeel van het hof is de toetsingsprocedure met voldoende waarborgen omgeven om te kunnen spreken van een zorgvuldige besluitvorming, zodat de belanghebbenden niet zijn benadeeld en het besluit in stand kan worden gelaten. Het hof overweegt ten overvloede dat met betrekking tot het bovenstaande het wel op de weg van de Jeugdzorg ligt om (op zeer korte termijn) een deugdelijke mandaatregeling op te stellen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 03-09-2014

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2014:3202

Zaaknummer: 200.152.221-01

Wetsartikelen: 1:261 lid 2 BW, 6:22 BW, 3 Wjz en 8 Wjz

RECHTSPRAAK

Finaal verrekenbeding; onderhandse overeenkomst om huis dat eigendom is van de vrouw niet te verrekenen betekent afwijking van de huwelijkse voorwaarden. Dat kan alleen bij huwelijkse voorwaarden. Letselschadevergoeding: alleen voor zover het de vergoeding van immateriële schade betreft verknocht.

Partijen zijn in de huwelijkse voorwaarden overeengekomen dat zij bij echtscheiding finaal verrekenen alsof zij in algehele gemeenschap van goederen waren gehuwd. Dit betekent dat de waarde van alle vermogensbestanddelen bij helfte in de verrekening dient te worden betrokken. Partijen hebben daarop enkele uitzonderingen gemaakt vermeld in de huwelijkse voorwaarden. De waarde van de woning van de vrouw wordt in geval van echtscheiding evenwel niet uitgesloten. Volgens de overeenkomst van 26 januari 2009 wordt de waarde van de woning daarentegen juist wel buiten de finale verrekening gehouden. De overeenkomst behelst derhalve een wijziging van de huwelijkse voorwaarden van 14 november 1997. Volgens artikel 1:115 BW moeten huwelijkse voorwaarden op straffe van nietigheid bij notariële akte worden aangegaan (en gewijzigd). Nu aan dit vereiste niet is voldaan, kan op de overeenkomst van 26 januari 2009 in deze procedure geen acht worden geslagen. Dit zou anders kunnen zijn als de overeenkomst is gemaakt met het oog op een ophanden zijnde echtscheiding, zoals de vrouw heeft betoogd. Nu zij heeft nagelaten dit nader te onderbouwen en daarmee haar stelling niet aannemelijk heeft gemaakt, gaat de rechtbank hieraan voorbij. De rechtbank overweegt voorts dat de vrouw haar stelling betreffende de bedoeling van partijen niet heeft onderbouwd met concrete voorbeelden van consequent (overeenstemmend) gedrag van partijen waaruit kan worden afgeleid dat partijen andere bedoelingen hadden dan die verwoord in de huwelijkse voorwaarden. De rechtbank gaat ook hier aan voorbij. Het op enig moment ondertekenen van de overeenkomst van 26 januari 2009 is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende om te concluderen dat verdeling van de helft van de waarde naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Het verschil tussen de waarde van de woning en de hypothecaire geldleningen dient overeenkomstig de huwelijkse voorwaarden bij helfte tussen partijen te worden verrekend. De woning is eigendom van de vrouw. De rechtbank kan daarom niet bepalen dat de vrouw de woning dient te verkopen,

zoals de man verzoekt. De vrouw dient de helft van de overwaarde van de woning aan de man te voldoen.

Aan de orde is voorts de vraag of de aan de vrouw uitgekeerde schadevergoeding wegens letselschade aan haar verknocht is. Uit het relaas van partijen blijkt dat tijdens het huwelijk inkomensderving werd geleden. De rechtbank is daarom van oordeel dat deze schade niet op bijzondere wijze aan de vrouw is verknocht. Het deel van de schadevergoeding dat ziet op de materiële schade dient daarom bij helfte te worden gedeeld. Het deel van de schadevergoeding dat ziet op de immateriële schade is naar het oordeel van de rechtbank wel op bijzondere wijze aan de vrouw verknocht. Deze verknochtheid verzet zich ertegen dat de vergoeding hiervan wordt verrekend, omdat de aard van immateriële schadevergoeding is dat deze als compensatie geldt voor de schade die het slachtoffer zelf heeft geleden, dan wel nog lijdt.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 01-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2014:6392

Zaaknummer: C-13-515071 - FA RK 12-3088_EB

Wetsartikelen: 1:115 BW

RECHTSPRAAK

Geen (deel)ouderschapsplan, toch echtscheiding uitgesproken in verband met gevorderde zwangerschap vrouw van nieuwe partner.

Partijen hebben verzocht om de echtscheiding tussen hen reeds uit te spreken en iedere beslissing betreffende de aangelegenheden rondom de minderjarige kinderen van partijen aan te houden. De reden die hiervoor wordt aangegeven is – kort gezegd – het feit dat de vrouw reeds ruim twintig weken zwanger is van haar huidige partner. Indien partijen de onderhavige procedure zouden afwachten, zou de man juridisch vader worden van dit kind, met alle gevolgen van dien. De rechtbank heeft niet kunnen vaststellen of partijen al dan niet in staat zijn om een (deel)ouderschapsplan op te stellen. De echtscheiding kan bij gebreke van een dergelijk plan in beginsel niet op voorhand worden uitgesproken. De rechtbank spreekt evenwel tóch reeds de echtscheiding tussen partijen uit. In deze bijzondere situatie waarin de vrouw zwanger is van haar nieuwe partner en (blijkens het faxbericht van 16 september 2014) in november 2014 is uitgerekend (maar de mogelijkheid bestaat dat zij eerder zal bevallen), en een eventuele mondelinge behandeling met de insteek om van gedachten te wisselen over het ontbrekende ouderschapsplan niet spoedig kan worden gepland, komt de rechtbank met het reeds uitspreken van de echtscheiding tegemoet aan de belangen van partijen. Door deze beslissing (en spoedige inschrijving van deze beschikking in de registers van de burgerlijke stand) zal de man immers geen juridisch vader worden van het thans nog ongebooren kind en blijven partijen eventuele andere procedures in dit verband bespaard.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 29-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2014:8536

Zaaknummer: C/03/186659 / FA RK 13-2810